

Vimmia

CARA HUNTER

Suomentanut Sirpa Parviainen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Lainaus s. 42 John Keatsin sonetista Yön kirkas tähti, suomennos Jaakko Tuomikoski

Englanninkielinen alkuteos:

All the Rage

Copyright © Cara Hunter, 2020

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-44555-5

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2023

Veljelleni Markille

ESIPUHE

Ilta on niin lämmin, että tytön ikkuna on auki. Hento tuulenhenkäys nostattaa laiskasti verhoa loppukesän kuumuudessa. Asunnossa on valot, mutta vain olohuoneessa, ja siitä mies tietää tytön olevan yksin. Musiikkikin soi. Ei kovaa, mutta hän on riittävän lähellä kuullakseen sen. Silloin alussa hän olisi ollut tästä huolissaan – että tulisi liian lähelle ja paljastaisi itsensä. Mutta hän on jo oppinut, että kirkkaassa päivänvallossakin tällaisia pakettiautoja on kaikkialla. Ihmiset eivät kiinnitä niihin mitään huomiota. Eivät edes tarkkaavaisimmat. Kuten tuo tyttö.

Mies kiertää ikkunaa hieman enemmän auki. Tyttö on varmaankin lähdössä ulos, koska musiikki on nopearytmistä, energistä, innostavaa; ei sitä laiskaa jazztahtavaa, jota tämä yleensä kuuntelee. Hän sulkee silmänsä hetkeksi ja yrittää nähdä sielunsa silmin, mitä tyttö aikoo pukea päälleen. Mitä tämä vetää ylleen juuri sillä hetkellä – iholle, joka on yhä kostea suihkusta, jossa hän kuuli tämän käyneen juuri äsken. Ei mustaa helmikirjailtua mekkoa, joka istuu niin tiukkaan, että hän voi kuvitella tytön varatalon jokaisen kaarteon mielessään. Jos tyttö olisi menossa päivälliselle elvistelijä-poikaystävänsä kanssa, tämä ei kuuntelisi tuollaista roskamusiikkia. Kyse ei ole tytön vanhemmistakaan: jos he olisivat käymässä Oxfordissa, hän olisi nähnyt auton. Ei, tiedossa on varmasti tyttöjen ilta. Mikä tarkoittaa, että tyttö pukeutuu

johonkin vähemmän vihjailevaan – johonkin hillitympään, joka viestittää kohteliaasti saavuttamatonta. Siihen leveähihaiseen siniseen ehkä. Tiffanynsiniseksi sitä ilmeisesti kutsutaan. Hän ei tiennyt sitä ennen. Se on kaunis mekko. Neutraali. Ja se on yksi tytön lempimekoista.

Tyttö ei ole kertonut hänelle mitään. Hän on saanut kaiken itse selville. Eikä se ole ollut edes kovin vaikeaa. Riittää kun vain katselee. Katselee, odottaa ja päättelee. Joskus se vie vain pari päivää; mutta ne tapaukset ovat harvoin kaikkein tyydyttävimpiä. Tämä on vienyt jo yli kolme viikkoa, mutta hän ei halua kiirehtiä. Ja hän aavistaa, että tyttö tulee olemaan sen arvoinen, aivan niin kuin ne tytön käyttämän sampoon mainoksetkin sanovat. Sitä paitsi hän on oppinut kantapään kautta, että näitä asioita ei kannata kiirehtiä. Silloin tekee virheitä. Silloin kaikki menee pieleen.

Joku lähestyy. Hän kuulee kengänkantojen kopinan asvaltila. Korkeat korot. Kikatusta. Hän vaihtaa hieman asentoaan nähdäkseen paremmin, samalla kun istuimen muovi tarrautuu vaateisiin ja narahtaa hänen allaan. Tien toisella puolella kaksi tyttöä astuu näkyviin. Kaksikossa ei ole mitään hillittyä. Paljetteja, punaiset töröhuulet, he horjahtelevat riettaissa kengissään. Typerät nartut ovat jo valmiiksi kännissä. Hän ei ole nähnyt kumpaakaan aiemmin, mutta he ovat pakostakin tytön ystäviä, koska he pysähtyvät asunnon ulkopuolelle ja alkavat kaivaa käsilaukkujaan. Toinen vetää suurieleisesti jotain laukustaan ja hihkaisee kovaan ääneen: ”Tadaa!” Hohtava vaaleanpunainen pussukka, johon on kirjoitettu glitterillä jotain, mitä hän ei kunnolla näe. Mutta ei hänen tarvitsekaan. Hänen silmänsä siristyvät; hän on nähnyt tuota paskaa ennenkin. Nämä ovat polttarit. Vittu *polttarit*. Miten tuo tyttö on suostunut lähtemään mukaan sellaiseen roskaan? Tytöt ovat painaneet päänsä lähekkäin ja jokin näiden naurussa ja kuiskailussa saa levottomat väristykset juoksemaan pitkin

hänen selkärankaansa. Eivät kai nämä voi *tytön* juhlat olla. Tämä ei ole voinut – ei hänen tietämättään. Eihän tytöllä ole sormustakaan – hän olisi nähnyt..

Mies kumartuu eteenpäin yrittäessään nähdä paremmin. Toinen tytöistä nojaa ovipuhelimeen ja soittaa asuntoon, kunnes yläkerran ikkuna lennähtää auki.

”Onko teidän pakko pitää *noin* kovaa ääntä?”

Tyttö yrittää kuulostaa paheksuvalta, mutta hänen äänestään kuultaa nauru. Hän nojautuu ulos ikkunasta ja pitkä, tumma hiuskiehkura heilahtaa olkapään ylitse. Se on yhä märkä suihkun jäljiltä. Miehen kurkkua kuristaa.

Toinen tytöistä katsoo ylös ja nostaa kätensä voitonriemuise-
na. Hänellä on muovikruunu toisessa kädessä ja vaaleanpunainen pussukka toisessa. ”Hei! Katso, mitä meillä on!”

Ikkunassa oleva tyttö pudistaa päätään. ”Sinä lupasit, Chlo – ei siirtotatskoja eikä *todellakaan* tiaroita.”

Tyttökaksikko alapuolella purskahtaa nauruun. ”Tämä *äärim-
mäisen* tyylikäs hiuskoriste sattuu olemaan minun, ei sinun”, toinen tytöistä sanoo sammaltaen aavistuksen. ”Meillä on sinulle *tämä* pieni esine...”

Tyttö kaivaa käsilaukkuaan ja nostaa jotain esiin, ja kun katu-
lampun valo osuu siihen, mies näkee esineen selvästi: pinkki
hiussolki, johon on kirjoitettu sana VARATTU strassikirjaimin.

Tyttö ikkunassa pudistaa jälleen päätään. ”Mitä minä tein an-
saitakseni teidät kaksi?”

Hän vetäytyy takaisin sisään, ja hetkeä myöhemmin kuuluu
ovipuhelimen surinaa ja tyttökaksikko kompuroi kynnyksen ylit-
se rakennukseen, yhä kikattaen.

Mies avaa hanskalokeron. Narttu on onnekas, että hän ei hoi-
da tätä tässä ja nyt; se olisi pannut lopun heidän surkeille pik-
ku lutkakekkereilleen. Mutta hän ei tee sitä. Hän haluaa nauttia

odottamisesta – haluaa sitä yhä, kaikesta huolimatta. Ihanaa odotuksen tunnetta, yksityiskohta yksityiskohdalta: miltä tyttö tuoksuu, miltä tyttö maistuu, miltä hänen hiuksensa tuntuvat. Pelkkä tieto siitä, että hän saa tuon kaiken milloin ikinä vain haluaa – että ainoa, mikä häntä estää, on hänen oma itsehillintänsä...

Hän istuu autossa vielä hetken, puristaa kätensä nyrkkiin ja avaa ne jälleen, kerta toisensa jälkeen, ja antaa sykkeensä tasaantua. Sitten hän työntää avaimen virtalukkoon ja käynnistää moottorin.

Herätyskello soi seitsemältä, mutta Faith Appleford on ollut hereillä jo tunnin. Hiukset, vaatteet, kengät, meikki, kaikki se vie aikaa. Hän istuu pukeutumispöytänsä ääressä viimeistelemässä ripsiväriään ja kuulee äitinsä huutavan portaiden alapäästä keittiöstä.

”Nadine? Oletko jo noussut sängystä? Jos haluat sen kyydin, sinun on oltava alhaalla kymmenen minuutin sisällä.”

Viereisestä huoneesta kuuluu voihkaisu, ja Faith näkee mielessään siskonsa kääntävän kylkeä ja vetävän tyynyn pänsä päälle; Nadine on toivottoman aamu-uninen. Toisin kuin Faith. Faith on aina valmis reilusti etuajassa. Aina täydellisen näköisenä. Hän kääntyy takaisin peiliin päin ja kääntelee päätään oikealle ja vasemmalle, katselee itseään eri kulmista, siirtää hiuskiehkuraa, oikaisee puseronsa kaulaukon. Kaunis. Eikä se ole pelkkää ylpeilyä. Hän todella on sitä. Hyvin kaunis.

Faith nousee seisomaan ja valitsee käsilaukun useiden oven takana roikkuvien joukosta. Se on mokkaa. No, ei aitoa mokkaa, mutta sen huomataksaan pitää tulla todella lähelle. Väri on kuitenkin juuri oikea, varsinkin tämän takin kanssa. Täydellinen sinisen sävy.

* * *

”Onko nyt hyvä – eihän ole liian kylmä?”

Tunnen Alexin värähtävän, kun anturi koskettaa hänen ihoaan, mutta sitten hän pudistaa nopeasti päätään ja hymyilee. ”Ei, se on ihan hyvä.”

Hoitaja kääntyy takaisin näyttöön päin ja napauttaa näppäimistöä. Tuntuu kuin koko huone olisi vaimennettu. Valot himmennetty, äänet tukahdutettu, ikään kuin olisimme veden alla. Ympärillämme sairaalassa on kova hälinä, mutta täällä, tällä hetkellä, aika on hidastunut sydämenlyönneiksi.

”No niin, siinä”, hoitaja sanoo viimein, heilauttaa näytön meitä kohti ja hymyilee. Näytöllä näkyvä kuva herää henkiin. Pää, nenä, pikkuruinen nyrkki, pystyssä kuin hetkeä juhlistaakseen. Liikettä. *Elämää*. Alexin käsi hapuilee omaani, mutta katse ei irtoa hetkeksikään lapsesta.

”Tämä taitaa olla ensimmäinen kertanne, herra Fawley?” hoitaja jatkaa. ”Ette tainnut olla mukana ensimmäisessä ultrassa?” Hänen äänensävyänsä on kepeä, mutta siitä paistaa silti moite.

”Se oli monimutkainen juttu”, Alex sanoo nopeasti. ”Pelkäsin niin kauheasti, että jokin menisi pieleen, enkä halunnut tuoda huonoa onn–”

Puristan hänen kättään lujempaa. Olemme jo käyneet tämän lävitse. Sen, miksi hän ei kertonut minulle, ja miksi hän ei edes voinut asua kanssani ennen kuin tiesi varmasti. Ennen kuin hän oli varma.

”Ei se mitään”, sanon. ”Vain sillä on merkitystä, että olen täällä nyt. Ja että vauva on kunnossa.”

”Syke on hyvä ja voimakas”, hoitaja sanoo ja naputtelee jälleen näppäimistöään. ”Ja vauva kasvaa normaalisti, on juuri sen ko-

koinen kuin kaksikymmentäkaksiviikkoisen pitääkin olla. Teillä ei ole minkäänlaista aihetta huoleen.”

Uskallan viimein hengittää ulos – en edes huomannut pidätäneeni hengitystä. Olemme jo iäkkäitä vanhemmiksi ja lukeneet kaikki lehtiset, käyneet kaikissa testeissä, mutta silti...

”Oletteko aivan varma?” Alex sanoo. ”Koska en todellakaan halua teetättää lapsivesitutkimusta...”

Hoitaja hymyilee jälleen, mutta tällä kertaa syvempää, lämpimämpää hymyä. ”Kaikki on täysin kunnossa, rouva Fawley. Teillä ei ole mitään syytä olla huolissaan.”

Alex kääntyy minuun päin kyyneleitä silmissään. ”Kaikki on hyvin”, hän kuiskaa. ”Kaikki tulee varmasti menemään hyvin.”

Vauva heittää yhtäkkiä kuperkeikan, pikkuruinen delfiini hopeanhoitoisessa pimeydessä.

”No niin”, hoitaja sanoo siirtäen jälleen anturia, ”haluatteko tietää sukupuolen?”

* * *

Fiona Blake laskee murokulhon tyttärensä eteen, mutta Sasha ei tunnu edes huomaavan sitä. Hän on tuijottanut kännykkäänsä siitä saakka kun tuli alakertaan, ja Fiona pakottautuu pitämään suunsa kiinni, jotta ei sanoisi mitään. Puhelimia ei sallita aterioiden aikana tässä talossa. Ei siksi, että Fiona olisi määrännyt sellaisen säännön, vaan koska he ovat molemmat yhdessä sopineet, että he eivät halua toimia niin. Fiona kääntyy täyttämään teekannun, mutta kun hän palaa takaisin pöytään, Sasha tuijottaa yhä sen pahuksen vehkeen näyttöä.

”Ongelmia?” Fiona kysyy yrittäen olla kuulostamatta ärtyneeltä. Sasha nostaa katseensa ja pudistaa päätään. ”Anteeksi. Pats vain sanoo, ettei tule tänään kouluun. Hän on oksentanut koko yön.”

Fiona irvistää. ”Onko se norovirusta?”

Sasha nyökkää ja työntää kännykän sivuun. ”Siltä ainakin vaikuttaa. Hän kuulostaa todella surkealta.”

Fiona tarkastelee tyttärtään; tämän silmät ovat kirkkaat ja posket punoittavat hieman. Kun hän miettii tarkemmin, tyttö on oikeastaan ollut aika samanoloinen koko viikon. ”Kuinka sinä voit, Sasha? Näytät siltä kuin saattaisit itsekkin olla vähän kuumeinen.”

Sashan silmät pyöristyvät. ”Minäkö? Hyvin. Ihan oikeasti, äiti, olen aivan kunnossa. Ja minulla on sudennälkä.”

Hän virnistää äidilleen ja kurottaa kättään ottaakseen lusikan.

* * *

St Aldaten poliisiasemalla rikoskonstaapeli Anthony Asante yrittää hymyillä. Tosin rikosylikonstaapeli Gislighamin ilme kertoo, että hän ei onnistu siinä kovin hyvin. Ei sillä, etteikö Asantella olisi huumorintajua, mutta siihen eivät liity lentelevät piiraat ja liukkaat banaaninkuoret. Niinpä hänen on vaikeaa pitää pöydälään seisovaa täyttä, ylösalaisin käännettyä vesilasias kovin huvittavana. Sen lisäksi hän on vihainen itselleen, ettei tullut ajatelleeksi, mikä päivä tänään on, eikä osannut siksi olla hemmetin paljon varovaisempi. Hänen olisi pitänyt arvata jo aikaa sitten, mitä olisi edessä: hän on tiimin uusin jäsen, tullut suoraan koulusta ja vasta muuttanut Lontoosta. Sama kuin olisi tatuoinut otsaansa ”Vapaata riistaa”. Ja nyt kaikki seisovat siinä katselemassa ja odottavat hänen reaktiotaan nähdäkseen, onko hän ”hyvä tyyppi” vai pelkästään ”korviaan myöten täynnä itseään” (mikä, päätellen rikoskonstaapeli Quinnin peittelemättömästä virneestä, on selkeästi *tämän* mielipide – vaikkakin Asanten tekisi mieli huomauttaa, että pata kattilaa soimaa). Asante vetää syvään henkeä ja vääntää suunsa hymyntapaiseen. Olisihan pila voinut olla

paljon ikävämpikin. Eräs Brixtonin paskiaisista jätti banaaniter-
tun Asanten pöydälle hänen ensimmäisenä työpäivänään.

”Okei, tyypit”, hän sanoo katsellen ympärilleen ja yhdistää
ääneensä sopivasti sarkasmia ja *tämä on niin nähty* -asennetta,
”erittäin hauskaa.”

Gislingham virnistää Asantelle helpottuneena. Vitsi vitsinä,
ja niitä tässä työssä pitää osata ottaa vastaan ja heitellä eteenpäin,
mutta tämä koko rikosylikonstaapelijuttu on hänelle vielä uutta,
eikä hän halua, että hänet nähdään kenenkään kiusaajana. Kai-
kista vähiten tiimin ainoan ei-valkoisen jäsenen. Hän läimäyttää
Asantea kevyesti käsivarteen sanoen ”Aika hyvä, Tone”, ja toteaa,
että hänen on paras jättää asia siihen, ja lähtee kahviautomaatille.

* * *

Adam Fawley
1. huhtikuuta 2018
10.25

”Miten tämä nyt sitten oikein toimii?”

Alex asettuu hitaasti istumaan ja heilauttaa jalkansa sohvalle.
Ojennan hänelle mukin, ja hän kiertää sormensa sen ympärille.
”Miten mikä toimii?” hän kysyy näyttäen ilkkuriselta.

”Tiedät tarkalleen, mitä tarkoitan. Sitä pikkujuttua, että sinä
tiedät vauvan sukupuolen ja minä en.”

Alex puhalttaa teehensä ja nostaa katseensa minuun hyvin
viattoman näköisenä. ”Mitä ongelmia se muka aiheuttaa?”

Tönäisen tyynyn sivuun ja istuudun. ”Kuinka ajattelit säi-
lyttää tuollaisen salaisuuden? Sinä lipsautat sen kuitenkin lo-
pulta.”

Hän virnistää. ”Kunhan et vain käytä minuun niitä paha-
maineisia kuulustelutekniikoitasi, luulen, että onnistun pitä-

mään tiedon omanani.” Hän nauraa jo nähdessään ilmeeni.
”Kuule, minä lupaan miettiä kahta eri nimelistaa –”

”Hyvä on, mutta –”

”Enkä osta kaikkea sinisenä.”

Ennen kuin ehdin edes avata suutani, hän virnistää jälleen ja tökkii minua jalallaan. ”*Enkä vaaleanpunaisena.*”

Pudistan päätäni muka paheksuvasti. ”Minä luovutan.”

”Etkä luovuta”, Alex sanoo vakavana. ”Et koskaan luovuta. Missään asiassa.”

Tiedämme molemmat, että hän puhuu työstäni.

Nousen seisomaan. ”Ota rauhallisesti loppupäivä, jooko? Ei raskaiden esineiden nostelua eikä mitään muutakaan sellaista järjetöntä.”

Hän kohottaa kulmaansa. ”Eli se iltapäivälle suunnittelemani puusavotta on siis poissa laskuista? Voi pahas.”

”Ja laita minulle sähköpostia, jos tarvitset jotain kaupasta.”

Hän vetää leikkisästi käden lippaan ja tökkää minua jälleen. ”Mene nyt. Olet jo muutenkin myöhässä. Ja minähän olen tehnyt tämän ennenkin, muistathan? Tapetoin Jaken huoneen, kun olin kaksi kertaa suurempi kuin olen nyt.”

Kun hän hymyilee minulle, käsitän, että en edes muista, milloin hän olisi viimeksi puhunut tällä tavalla. Kaikki ne kuukaudet Jaken kuoleman jälkeen hän näki äitiyden vain menetyksen kautta. Poissaolon kautta. Hän ei kaivannut Jakea vaan lasta ylipäätään. Tuon ajan hän pystyi puhumaan pojastamme vain tuntien tuskaa. Mutta nyt, ehkä, hän saa takaisin myös ilon Jakesta. Tämä vauva ei voisi ikinä korvata ensimmäistä lastamme, vaikka kuinka haluaisimme, mutta ehkäpä tuleva poika – tai tyttö – voisi silti olla pelastuksemme.

Ovella käännyin vielä ympäri. ”Mitä pahamaineisia kuulustelutekniikoita?”

Hänen naurunsa seuraa minua koko matkan pihatien päähän saakka.

* * *

Kello 10.45 Somer on yhä jumissa jonossa A33:lla. Hänen oli ollut tarkoitus palata Hampshiresta eilen illalla, mutta kävely rantaa pitkin oli jotenkin vaihtunut päivälliseksi ja päivällinen yhdeksi lasilliseksi liikaa, ja puoli kymmeneltä he olivat tulleet yhdessä siihen tulokseen, että Somerin ei ollut todellakaan hyvä lähtää enää ajamaan. Uusi suunnitelma oli ollut, että hän nousisi kello viisi ehtiäkseen töihin ennen maanantaiaamun ruuhkaa, mutta jotenkin sekään ei ollut onnistunut, ja hän oli päässyt lähtemään vasta yhdeksän jälkeen. Ei sillä, että hänellä olisi mitään syytä valittaa. Somer hymyilee itsekseen; hänen ihonsa kihelmöi yhä kuumasta suihkusta ja kylmästä autosta huolimatta. Vaikka myöhästymisen tarkoittaakin, että hänellä ei ole vaihtovaatteita töihin eikä aikaa käydä kotona vaihtamassa niitä. Somerin puhelin piippaa, ja hän vilkaisee sitä. Tekstiviesti Gilesiltä. Hän hymyilee jälleen lukiessaan sitä, ja häntä kutkuttelee vastata jollakin ovelalla huomautuksella siitä, mitä miehen pomo sanoisi, jos viesti olisikin mennyt vahingossa hänelle, mutta Somerin edellä oleva auto lähtee viimein liikkumaan; Giles saisi – kerrankin – odottaa.

* * *

Kun taksinkuljettaja näki tytön ensimmäisen kerran, hän kuvitteli tämän olevan humalassa. Taas yksi pahuksen opiskelija, mies ajatteli, kittaa itsensä känniin halvalla siiderillä ja hoipparoi kotiin heraa ties milloin. Tyttö oli reilun sadan metrin päässä hänen edellään, mutta hän näki tämän horjahtelevan epävarmasti puolelta toiselle.

Vasta kun auto pääsi lähemmäs, hän huomasi tytön itse asiassa ontuvan. Toinen remmikenkä oli yhä jalassa, mutta toisesta oli kadonnut kanta. Se sai hänet hidastamaan. Se, ja paikka missä tyttö oli. Marston Ferry Roadilla, kilometrien päässä kaikesta. Tai ainakin niin kaukana kaikesta kuin Oxfordissa ikinä pääsee. Vaikka hän panikin vilkun päälle ja pysähtyi tytön viereen, hän arveli edelleen tämän olevan vain humalassa.

Mutta sitten hän näki tytön kasvot.

* * *

Toimisto on lähestulkoon tyhjä, kun puhelu tulee. Quinn on puniksella jossakin, Fawley tulisi vasta lounasaikaan ja Gislingham on koulutuksessa. Jotakin johtamiseen liittyvää, Baxter kertoo Eville, hymyilee sitten kuivasti ja huomauttaa, että ei tajua, miksi ylikonstaapeli vaivautuu: Gis ei oppisi siellä mitään sellaista, mitä tämän oma vaimo ei voisi tälle kertoa.

Somer on juuri palannut salaatin ja kaikille tuomiensa kahvien kanssa, kun puhelin soi. Hän katsoo, kuinka Everett vastaa ja kiilaa luurin olkaansa vasten samalla kun kirjoittaa sähköpostia.

”Anteeksi kuinka?” hän sanoo yhtäkkiä tarttuen puhelimeen ja unohtaa sähköpostin. ”Voisitteko toistaa tuon? Oletteko varma? Ja milloin tämä tapahtui?” Hän nappaa kynän ja raapustaa jotain ylös. ”Sanokaa heille, että olemme siellä parinkymmenen minuutin päästä.”

Somer nostaa katseensa; jokin kertoo hänelle, että salaatti saa luvan odottaa. Hän ei enää edes vaivaudu ostamaan lämpimiä lounaita.

Everett laskee luurin. ”Marston Ferry Roadilta on löydetty tyttö.”
”Löydetty? Miten niin ’löydetty’?”

”Äärimmäisen ahdistuneena, ja ranteissa on jäljet niissä kohdissa, joista hänen kätensä oli sidottu.”

”*Sidottu?* Oliko hänet *sidottu?*”

Everettin kasvot ovat synkät. ”Pelkäänpä, että se kuulosti paljon pahemmalta.”

* * *

Adam Fawley
1. huhtikuuta 2018
12.35

Olen yhä kehätiellä, kun Everett soittaa. ”Sir? Olemme Somerin kanssa matkalla Lakesin alueelle. Saimme puhelun kymmenisen minuuttia sitten – Marston Ferry Roadilta on löydetty suunniltaan oleva tyttö. Vaikuttaa siltä, että hänen kimppuunsa on käyty.”

Panan vilkun kääntyäkseni levikkeelle ja otan puhelimen käteeni. ”Seksuaalista väkivaltaa?”

”Emme oikeastaan tiedä vielä. Totta puhuen emme toistaiseksi tiedä paljon mitään.”

Kuulen, että jokin on vialla, osaan sanoa sen jo hänen äänensä perusteella. Ja jos jotakin tiedän Evistä, niin hänellä on hyvät vaistot. Hyvät vaistot, muttei riittävästi luottoa niihin. Eikä itseensä. Gislinghamin pitäisi ottaa se puheeksi, kun hän palaa henkilöstöhallinnon kurssiltaan.

”Jokin siinä vaivaa sinua, eikö?”

”Hänet löydettiin vaatteet revittyinä ja mutaisina, ja käsissä on jälkiä sitomisesta...”

”Voi jeesus...”

”Tiedän. Hän oli ilmeisesti hirveässä kunnossa, mutta juttu onkin siinä, että hän kieltäytyy lähtemästä poliisilaitokselle tai lääkäriin. Tyttö pakotti hänet löytäneen taksinkuljettajan vie-

mään hänet suoraan kotiin ja sanoi, että ei halua, että tämä ilmoittaisi asiasta meille. Minkä kuljettaja onneksi silti teki.”

Pengon hansikaslokerosta paperia ja pyydän Everettiä toistamaan osoitteen Lakesissa. Asuinalueen nimi voi saada ihmettelemään, miten mainitut järvet ovat jääneet huomaamatta turistikierroksella Oxfordissa, mutta Lakesissa ei ole mitään lampea suurempaa kilometrien säteellä. The Lakes on 1930-luvun asuinrakennusalue Marstonissa. Se on saanut nimensä alueen lukuisista järvien mukaan nimetyistä teistä: Derwent, Coniston, Grasmere, Rydal. Haluan uskoa, että joku kauan sitten kuollut kaupunkisuunnittelija ikävöi kotiseutujaan ylängöillä, mutta Alexin mukaan minä vain romantisoin asiaa.

”Tiedämmekö tytön nimen?”

”Se saattaa olla Faith. Taksikuski sanoi, että hänellä oli kaulakoru, jossa se luki. Tosin se saattoi olla sellainen iskulausetyylinen juttukin. Olet varmasti nähnyt niitä.”

Olen. Mutta en Evillä, siitä olen varma. Mitä taksikuskiin tulee, vaikuttaa siltä, että hän ei ollut pelkästään auttavainen kansanpalvelija, vaan myös tarkkaavainen. Ihmeiden aika ei ole ohi.

”Vaaliluettelon mukaan osoitteessa asuu Diane Appleford -niminen nainen”, Ev jatkaa. ”Hän muutti sinne noin vuosi sitten, eikä hänellä ole rikosrekisteriä. Mikään ei pistä silmään missään. Mutta herra Applefordia ei ole – tai ei mies ainakaan hänen kanssaan asu.”

”Selvä, olen vain noin kymmenen minuutin päässä.”

”Käännymme juuri Rydal Waylle, mutta jäämme odottelemaan sinua ennen kuin menemme paikalle.”

Applefordien koti on siisti, kaarevajulkisivuinen paritalo, jossa on päällystetty etupiha ja matala, valkoinen muuri, joka on rakennettu tasasivuisista, neliskanttisista tiilistä. Naapurillamme oli täsmälleen samanlainen, kun olin lapsi. Muurin ja ikkunoi-

den röhhelöisten valoverhojen kanssa talo näyttää jumiutuneen vuoteen 1976.

Näen Somerin ja Everettin nousevan autostaan ja tulevan tietä pitkin minua kohti. Everett on pukeutunut klassiseen valkoiseen puseroon, mustaan hameeseen ja käytännölliseen sadetakkiin, mutta kirkkaanpunainen huivi on selvästi pieni kapinallisuuden ele. Kuin vastakohtana Everttin tyylille Somer on vetänyt ylleen mustat farkut, nahkatakki ja korkeakorkoiset nilkkurit, joissa on hapsut takana. Hän ei yleensä pukeudu niin töihin, joten hän on varmaankin ollut poikaystävänsä luona viikonlopun eikä ole käynyt kotona. Somer punastuu hieman, kun hän näkee minut, mikä tekee minut entistä vakuuttuneemmaksi siitä, että osuin oikeaan. Somer tapasi miehen, kun työskentelimme Michael Esmondin juttun parissa. Siis poikaystävänsä Giles Saumarezin, joka on myös poliisi. En ole oikein osannut päättää, onko se hyvä vai huono juttu.

”Iltapäivää, sir”, Everett tervehtii heilauttaen laukkuaan ylemmäs olkapäälleen.

Kaivan minttupastillin taskustani. Kannan niitä nykyisin kou-ratolkulla mukana. Tupakoinnin lopettaminen on perseestä, mutta siitä ei neuvotella. Ja sillä tarkoitan minua ja itseäni; en jäänyt odottamaan, että Alex pyytäisi sitä.

”Onko tuo hyvä ajatus?” Somer toteaa. ”Hampaiden kannalta siis.”

Rypistän hetken otsaani, mutta muistan sitten, että sanoin heille käyväni hammaslääkärillä tänä aamuna. Yleispätevä valinta valkoiseksi valheeksi. Ei sillä, että vauva olisi salaisuus – ihmisten on pakko kuulla siitä lopulta. Se vain... kun... Ei nyt.

”Kaikki oli ok”, vastaan. ”Minulle ei tarvinnut tehdä mitään.” Käännyn Evin puoleen. ”Onko mitään uutta ennen kuin rynnistämme sisään?”

Ev pudistaa päätään. ”Tiedät yhtä paljon kuin mekin.”

Naisella, joka avaa oven, on kuivat, vaaleat hiukset, valkoiset collegehousut ja valkoinen collegepusero, jossa lukee *Väsy mami*. Hän on noin neljävitonen iältään. Hän näyttää väsyneeltä. Väsyneeltä ja välittömästi puolustusasemiin kaivautuvalta.

”Rouva Appleford?”

Diane silmäilee minua ja sitten naisia. ”Kyllä olen. Keitä te olette?”

”Olen rikoskomisario Adam Fawley. Tässä ovat rikoskonstaapelit Everett ja Somer.”

Nainen tarttuu ovenkahvaan hieman tiukemmin. ”Faith teki asiansa hyvin selväksi – hän ei halua sotkea tähän poliisia. Teillä ei ole mitään asiaa –”

”Faith on tyttärenne?”

Diane epäröi hetken ikään kuin niinkin puhtaan tosiasian myöntäminen olisi jonkinasteinen petos tytärtä kohtaan. ”Kyllä. Faith on tyttäreni.”

”Ohikulkija, joka löysi hänet, oli hyvin huolissaan hänen hyvinvoinnistaan. Ja, totta kai, niin olemme mekin.”

Somer koskettaa olkapäätäni ja viittaa taakseen. Minun ei tarvitse edes kääntyä. Voin melkein kuulla naapurin verhojen heilahtavan.

”Voisimmeko tulla sisään, rouva Appleford? Vain hetkeksi? Olisi helpompaa keskustella sisällä.”

Nainen katsahtaa kadun toiselle puolelle; hänkin on pannut merkille uteliaat naapurit.

”Hyvä on. Mutta vain pariiksi minuutiksi.”

Olohuone on maalattu vaalean malvanväriseksi, ja sohvan ja nojatuolien on selvästi tarkoitus sointua seinien väriin, mutta ne ovat juuri sen verran erisävyiset, että sotkevat vaikutelman. Sitä paitsi huonekalut ovat liian suuria kyseiseen tilaan. En ole kos-

kaan ymmärtänyt, mikseivät ihmiset mittaa huoneidensa kokoa ennen kuin ostavat huonekaluja. Ilmassa leijuu voimakas keino-
tekoisen ilmanraikastimen tuoksu. Laventelia. Kysymättäkin sel-
vää.

Diane ei pyydä meitä istumaan, joten jäämme seisomaan vai-
vautuneina kapealle matonkaistaleelle istuinten ja lasitasoisen
kahvipöydän väliin.

”Oliko tyttärenne kotona eilen illalla, rouva Appleford?”

Hän nyökkää.

”Koko illan?”

”Kyllä. Hän ei mennyt ulos.”

”Eli näitte hänet aamiaisella?”

Nyökkäys jälleen.

”Mihin aikaan se oli?” Somer kysyy ujuttaen muistivihkonsa
vaivihkaa takkinsa taskusta.

Nainen kietoo kätensä ympärilleen. Yritän olla vetämättä joh-
topäätöksiä hänen kehonkielestään, mutta hän ei tee sitä helpok-
si. ”Noin varttia vaille kahdeksalta, uskoisin. Lähdin Nadinen
kanssa juuri ennen kahdeksaa, mutta Faithilla oli myöhäisem-
pi aamu. Hän lähti varmasti noin yhdeksän aikaan ehtiäkseen
bussiin.”

Eli rouva Appleford ei siis *tiedä*, mitä hänen tyttärensä teki
tänä aamuna. Vaikka jokin asia on vakio, se ei välttämättä mene
aina samalla tavalla.

”Nadine on siis toinen tyttärenne?” Somer kysyy.

Nainen nyökkää. ”Jätän hänet kouluun työmatkallani. Toimin
lääkärin vastaanottoapulaisena Summertownissa.”

”Ja Faith?”

”Hän käy collegea Headingtonissa. Siksi hän menee bussilla.
Se on vastakkaisessa suunnassa.”

”Olitteko yhteydessä Faithiin aamupäivän aikana?”

”Laitoin hänelle tekstiviestin kymmenen maissa, mutta hän ei vastannut. Se oli pelkkä linkki Meghan Marklesta kertovaan artikkeliin. Ne häät, tiedätte varmaan. Mekko. Faith on kiinnostunut kaikesta sellaisesta, sillä hän on muotisuunnittelija. Todella lahjakas tyttö.”

”Ja se oli epätavallista – että hän ei vastannut?”

Nainen miettii hetken ja kohauttaa sitten olkapäitään. ”Kyllä kai.”

Minun vuoroni jälleen. ”Onko hänellä poikaystävää?”

Dianen silmät siristyvät. ”Ei. Ei tällä hetkellä.”

”Mutta hän kertoisi teille, jos olisi?”

Hän katsoo minua terävästi. ”Hän ei salaa minulta mitään, jos sitä vihjailette.”

”Ei varmasti”, Somer sanoo sovittelevasti. ”Yritämme vain selvittää, kuka olisi voinut olla tämän takana. Olisiko se voinut olla joku, jonka hän tuntee –”

”Hänellä ei ole poikaystävää. Hän ei halua poikaystävää.”

Hiljaisuus.

Somer katsahtaa Eviä. *Yritä sinä.*

”Olitteko täällä”, Ev kysyy, ”kun taksinkuljettaja toi hänet kotiin?”

Nainen katsoo häntä ja nyökkää. ”Tavallisesti en olisi ollut. Mutta olin unohtanut lukulasini, joten piipahdin hakemaan ne.”

Ev ja Somer vilkaisevat toisiaan. Taidan tietää, mitä he ajattelevat: jos rouva Appleford ei olisi sattumoisin käynyt kotona, tyttö olisi saattanut yrittää salata tapahtuneen häneltäkin. Minä puolestani olen entistä vakuuttuneempi, että Ev on oikeassa: tässä on todellakin jotain mätää.

Astun lähemmäs. ”Tiedättekö, miksi Faith on päättänyt olla puhumatta meille, rouva Appleford?”

Hän nakkelee niskojaan. ”Hän ei halua puhua. Ja sen pitäisi riittää, eikö?”

”Mutta jos hänet raiskattiin –”

”Häntä *ei* raiskattu.” Hänen äänensävyensä on yksiselitteinen. Varma.

”Mistä tiedätte sen?”

Hänen kasvonsa kovettuvat. ”Hän kertoi minulle. Faith kertoi minulle. Ja tyttäreni ei ole *valehtelija*.”

”En minä niin väitäkään. En todellakaan.” Nainen ei enää katso minua. ”Kuulkaahan nyt. Tiedän, että raiskaustutkimukset voivat olla traumaattisia – en ihmettele lainkaan, jos ajatus pelottaa – mutta se ei ole enää samanlaista kuin ennen. Meillä on asiaan koulutettuja poliiseja – rikoskonstaapeli Everett –”

”Se ei ollut raiskaus.”

”Olen hyvin iloinen kuullessani sen – mutta kyseessä voi silti olla vakava rikos. Pahoinpitely, vammantuottamus –”

”Kuinka monta kertaa minun on tämä sanottava? Mitään rikosta *ei* ole tapahtunut, ja hän *ei* aio nostaa syytteitä. Joten voisitko olla ystävällisiä ja jättää meidät rauhaan?”

Hän katsoo meitä vuoron perään. Hän haluaa meidän lähtevän ja sanovan, että Faith voi ottaa meihin yhteyttä, mikäli hän muuttaa mielensä. Mutta emme tee niin. *Minä* en tee niin.

”Tyttärenne oli kateissa yli kaksi tuntia”, Ev sanoo lempeästi. ”Kello yhdeksästä vähän yli yhteentoista, jolloin herra Mullis näki hänet vaeltelemassa Marston Ferry Roadilla hirvittävässä kunnossa – itkien, vaatteet mutaisina, kenkä rikki. *Jotakin* on tapahtunut.”

Rouva Appleford punastuu. ”Se taisi olla aprillipila. Typerä kepponen, joka lähti vähän käsistä.”

Kukaan huoneessa ei usko sitä. Ei edes hän itse. ”Jos se todella oli pelkkä kepponen”, sanon lopulta, ”niin haluaisin Faithin itse vahvistavan sen meille. Mutta jos kyse ei ollut kepposesta, se, joka teki tämän Faithille, saattaa tehdä sen uudelleen. Toinen tyt-

tö voi joutua kärsimään saman trauman, jonka tyttärenne on juuri kokenut. Ette varmastikaan halua, että näin tapahtuu. Kumpikaan teistä.”

Rouva Appleford ei hellitä katsettaan minusta. Puheeni ei ehkä ollut täysosuma, mutta haluan tehdä kieltäytymisen pahuksen vaikeaksi.

”Faith on kotona tälläkin hetkellä, eikö?”

”Kyllä”, hän viimein sanoo. ”Hän on ulkona pihalla.” Haukaamassa raikasta ilmaa? Tupakalla? Koska haluaa päästä pois tämän hiton purppuran keskeltä? Suoraan sanottuna ymmärrän häntä jokaisen kolmen vaihtoehdon osalta.

Rouva Appleford vetää syvään henkeä. ”Kuulkaas nyt, minä menen kysymään, haluaako hän puhua kanssanne, mutta en aio pakottaa häntä. Jos hän kieltäytyy, se on hänen päätöksensä.”

Parempi kuin ei mitään.

”Hyvä on. Me odotamme täällä.”

Kun ovi sulkeutuu naisen takana, lähdän maleksimaan ympäri huonetta. Taidejulistheet ovat impressionistien töitä. Monet’a enimmäkseen. Lampia, lumpeenkukkia, sen sellaista. Kyynikoksi kutsumisen uhallakin epäilen niiden olleen alemyynnissä ai-noat, jotka olivat oikeaa malvansävyä.

”Olisi ihanaa päästä käymään tuolla”, Ev sanoo viitaten kohti maalausta, jossa on silta Givernyssä. ”Se on toivelistallani, jos voitan joskus lotossa. Ja löydän jonkun, jonka kanssa sinne menen.” Hän irvistää. ”Ja Taj Mahaliin ja Bora Boralle totta kai.”

Somer katsahtaa Eviä ja hymyilee; hän on takanreunuksen luona tutkimassa perheen valokuvia. ”Minun myös. Bora Bora ainakin.”

Näen Evin katsovan Someria merkitsevästi, mikä saa hänet hymyilemään jälleen ja kääntämään katseensa, kun hän näkee minun huomanneen.

Ev kääntyy minuun päin. ”Voisi olla hyvä ajatus, jos minä menisin etsimään vessaa. Jos ymmärrät mitä tarkoitan.”

Nyökkään, ja hän livahtaa nopeasti ulos huoneesta. Lähes saman tien käytävästä kuuluu askeleita, ja Diane Appleford astuu huoneeseen.

”Hän on valmis puhumaan –”

”Kiitoksia.”

”Mutta vain naiselle”, hän jatkaa. ”Ei *sinulle*.”

Katson Someria, joka nyökkää. ”Se sopii hyvin, sir.” Palaan takaisin naisen luo ja väläytän hurmaavimman *Olen täällä vain auttaakseni* -hymyn. ”Ymmärrän oikein hyvin, rouva Appleford. Odotan kollegoitani autossa.”

* * *

Ev pysähtyy portaiden yläpäässä. Hänen vasemmalla puolellaan kylpyhuoneen ovi on auki. Valkoiset kaakelit, raskas muovinen suihkuverho ja voimakas valkaisuaineen haju. Pyyhkeet, Ev panee merkille (siististi viikatut, toisin kuin hänen omassa asunnossaan), ovat samaa väriä kuin alakerran malva. Väri näkyy olevan koko asunnon juu.

Hänen edessään on kolme muuta ovea, kaksi niistä auki. Ison makuuhuoneen sängyllä on satiinipäiväpeitto (värin arvaatkin). Toisen huoneen Ev arvelee kuuluvan nuoremmalle tyttärelle. Vaatteet ovat sikin sokin, ja lenkkarit siellä, mihin ne putosivat. Untuvapeitto heitetty huolettomasti sivuun, joukko pehmoleluja, meikkipussi. Hän kävelee mahdollisimman hiljaa kolmannelle, suljetulle ovelle ja henkäisee äänettömän kiitoksen kokolattiamaton paksuudelle. Hän ei voisi ikinä hankkia sellaista omaan asuntoonsa, sillä kissa söisi sen aamiaisekseen. Kolli rakastaa reipiä kaikkea.